

Brammetje had in het jeugddorp genoeg verdiend en nam overhaast de benen

WILLIBRORDS GREEP NAAR DE MACHT

„Ik zal regeren als 'n dictator, het rode boekje volgt later..”

Ik zal regeren als een dictator, er zal recht en orde zijn zoals ik dat wil. Binnen enkele dagen verschijnt mijn „Rode Boekje” waarin regels zullen staan die door iedereen moeten worden nageleefd. Ik wil dat mijn gezag door alle burgers wordt gerespecteerd. Zo niet, dan zullen onmiddellijk maatregelen volgen”.

Willibrord Beemsterboer is een man met gezag die zich door niemand iets wijs laat maken. Sinds gistermiddag is hij de nieuwe burgemeester van het jeugddorp „De Krocht”. Willibrord volgde Brammetje Abramse op, die — nu hij genoeg geld had verdiend — zijn onderdanen in de steek heeft gelaten. Zonder verdere stemming heeft Willibrord een succesvolle greep naar de macht gedaan. Deenoods met geweld zal hij zijn positie verdedigen.

Gistermorgen was de 14-jarige blonde Alkmaarder nog circusdirecteur van het bloeiende „REWIJO'S” theater, dat bij elke voorstelling een volle zaal publiek trok. Hij liet het variéte voor wat het was en stortte zich met groot enthousiasme in de politiek. In de verkiezingen — enkele dagen geleden — werd hij op het nipperste verslagen door Brammetje Abramse. Nu was het zijn beurt.

Trots loopt hij door zijn dorp om te kijken wat zijn eerste maatregelen zullen zijn. De nieuwe burgemeester is wel heel wat van plan. Hij ziet zichzelf als een vader over de burgers die gewoon alles regelt. Daarbij wil hij uiteraard aardig verdienen. „Dat hoort bij een burgemeester, want wie doet zoiets nou niet voor de poen?” vraagt hij zich af, terwijl zijn hand automatisch een haarlok van zijn voorhoofd wegveegt.

Rood

Gistermiddag was de nieuwe burgemeester bereid de pers in zijn ambtswoning te ontvangen. In zijn snikhete houten bungelow — met een fraai uitzicht tussen de planken aan de wanden door op het dorp — ontvouwt hij zijn ideeën. „Ik wil eigenlijk al-

tes wel voor het zeggen hebben", zegt hij met een eigenwijze trek op zijn gezicht.

Zonder zijn serieuze toon een moment te verliezen gaat hij verder. „Om te beginnen worden alle instanties goed onder de duim gehouden. Rood is mijn kleur, waarvan misschien nog wel even een vlag wordt gemaakt. Ik wil uiteraard geen relletjes of provo's in mijn stad. Opspraak tegen het gezag is helemaal verboden”.

Kritiek

Tijdens zijn indrukwekkend betoog komen er twee jongere heren binnen, die verdacht veel lijken op de burgemeester. Ze stellen zich voor als wethouders. Hun namen zijn Jozef (12) en Alfons (10) Beemsterboer. „Inderdaad, het zijn allemaal broers", zegt Willibrord, die ons net voor is. „Ik dacht, laat ik de leiding maar in de familie houden. We zijn het vaak met elkaar eens”.

Zijn broers laten zich ook niet onbetuigd en beginnen direct over hun taken uit te wijden. Jozef bemoeit zich met de jeugd- en sportzaken. Hij vindt dat er in Alkmaar veel te weinig sportvelden en zwembaden zijn. „Er wordt veel te veel gepraat. Als deze dingen er komen, zijn wij al te oud om ze nog te gebruiken”.

Aardige vent

Burgemeester Willibrord is het geheel met zijn jongere broer eens. „Ja, die burgemeester Wytma lijkt me een aardige vent. Maar sommige dingen kunnen wij toch niet begrijpen. Ik zou hem wel eens willen ontmoeten, als collega's onder elkaar, begrijpt u wel”

„Hij moet eens komen kijken, dat heeft hij nog nooit geflikt", vult wethouder Alfons (10) aan.

Voorlopig heeft „De Krocht" zijn eigen problemen. Deze zijn eigenlijk tegengesteld aan die van een grote stad. „Wij hebben ruimte en bouw materiaal over voor nieuwe bewoners. Het inwonertal heeft de honderd helaas nog niet bereikt. Dit moet zeker mogelijk zijn. Ons geboortecijfer ligt erg laag en daarom zijn we op de immigranten aangewezen...”

Burgemeester Willibrord is fel tegen spelletjes in zijn stad. „We moeten een echte stad houden. Met winkels en theaters, zo gauw anderen zich met de leiding gaan bemoeien, is het geen echte stad meer. Ik bekken dat we niet zonder toezicht kunnen, maar laat ons wel ons eigen gangetje gaan”.

Hij vindt dat de jeugd zich los moet maken van de gevestigde orde. „De jongeren van tegenwoordig zijn progressief", zegt hij bijna struikelend over het laatste woord. „Zij kijken in de toekomst en staan niet stil. Er moet nog erg veel gebeuren voordat iedereen het naar zijn zin heeft. Ik bedoel echt gebeuren, dus minder praten”.

't Spijt me...

Als we over Willibrord zelf gaan praten wordt hij veel stiller. Hij vindt dat zijn communistische ideeën wel rechtvaardig en eerlijk tegenover de andere jongens zijn. „Zij mogen gerust wat zeggen als het maar verstandig is. Beslissingen maak ik zelf uit. Er kan er maar één burgemeester zijn. Ten slotte ben ik een eerlijke jongen. Kijk maar naar mijn ogen. Iemand met zulke ogen moet wel eerlijk zijn", zegt hij zelfverzekerd.

Plannen voor de komende week? „Het Spijt me heren, daar kan ik me nog niet over uitslaten”.